

Sygn. akt: I C 1602/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Opolu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Rafał Ratajczak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Sylwia Kluczny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2013 r. w O.

sprawy z powództwa J. F.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. odrzuca pozew co do kwoty 899,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.12.2007 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 1602/13

UZASADNIENIE

Powód J. F. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. P. kwoty 3.399,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 1.500,00 zł od dnia 08.11.2007 r., od kwoty 1.000,00 zł od dnia 04.01.2008 r. oraz od kwoty 899,00 zł od dnia 01.12.2007 r. W uzasadnieniu wskazał, że pozwana wynajęła mieszkanie za czynsz w wysokości 1.000,00 zł, zaś on przelał jej pieniądze w kwocie 1.500,00 zł. Okazało się jednak, że pozwana nie posiada już tych pieniędzy aby zapłacić czynsz i nie chciała się przyznać na co je wydała. W takiej sytuacji zwróciła się do powoda o zaciągnięcie kredytu w Euro P., przy czym z pożyczonej kwoty powód przekazał pozwanej 1.000,00 zł na zapłatę czynszu. Ponadto w trakcie wynajmowania lokalu pozwana namówiła go na zakup mebli, m. in. kanapy (...), którą pozwana zabrała do konkubenta.

Pozwana w piśmie z dnia 26.08.2013 r. wniosła o oddalenie powództwa wskazując, iż sprawy o zapłatę pomiędzy stronami już się toczyły. Podkreśliła, że strony były małżeństwem i nie dokonały podziału majątku dorobkowego.

Na rozprawie w dniu 24.09.2013 r. powód sprecyzował, że część dochodzonej przezeń kwoty, w wysokości 899,00 zł, to równowartość ceny zakupu kanapy (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

J. F. i M. P. byli małżeństwem w okresie od 25.06.2005 r. do 17.12.2008 r. Nie znosili wspólności ustawowej, nie mieli rozdzielności majątkowej.

Jest to okoliczność bezsporna.

M. P., wówczas F., wynajęła lokal mieszkalny w O., przy ul. (...), gdzie mieszkała wraz z ich wspólnym synem. Najem trwał jeden miesiąc. J. F. mieszkał wówczas w domu położonym w P., gdyż pracował w J., mieszkał w lokalu na Koszyka w O. przez 4 dni.

W dniu 08.11.2007 r. J. F. przełał na rachunek M. P. kwotę 1.500,00 zł. Kwotę tą M. P. wydatkowała na spłatę wspólnych kredytów zaciągniętych w trakcie trwania małżeństwa oraz na utrzymanie dziecka.

W dniu 28.12.2007 r. J. F. zaciągnął pożyczkę gotówkową w Euro P. w wysokości 1.500,00 zł, z której to kwoty przekazał 1.000,00 zł M. P. i suma ta pokryła koszt czynszu najmu lokalu na Koszyka w O..

Dowód:

- wyciąg z rachunku bankowego, k. 6 akt;
- umowa pożyczki wraz z karta spłat, k. 9 – 10 akt;
- zeznania powoda J. F., k. 42 akt;
- zeznania pozwanej M. P., k. 42 – 43 akt.

Wyrokiem z dnia 10.07.2012 r., sygn. akt I C 225/12, Sąd Rejonowy w Kluczborku oddalił powództwo J. F. przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 899,00 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu kanapy (...). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 01.08.2012 r.

Postanowieniem z dnia 19.11.2012 r., sygn. akt I C 882/12, Sąd Rejonowy w Kluczborku odrzucił pozew J. F. przeciwko M. P. o zapłatę kwoty 899,00 zł tytułem zwrotu kosztów zakupu kanapy (...), z uwagi na stan powagi rzeczy osądzonej. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 04.12.2012 r.

Dowód:

- akta SR w Kluczborku, sygn. akt I C 225/12;
- akta SR w Kluczborku, sygn. akt I C 882/12.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało odrzucić co do kwoty 899,00 zł wraz z odsetkami od dnia 01.12.2007 r., zaś w dalszym zakresie oddalić.

Zgodnie z art. 199 § 1 ust. 2 k.p.c., sąd odrzuci pozew jeśli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona. W niniejszej sprawie dotyczyło to żądania przez powoda od pozwanej zwrotu kwoty 899,00 zł tytułem sumy wydatkowanej na zakup kanapy (...), która to sprawa została prawomocnie rozstrzygnięta przez Sąd Rejonowy w Kluczborku w sprawie I C 225/12. Dlatego też orzeczono jak w pkt. I. wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

Na wstępie wskazać należy, iż wobec faktu nieprzeprowadzenia do chwili obecnej pomiędzy stronami podziału majątku dorobkowego, nie było zdaniem sądu przeszkód do prowadzenia niniejszego procesu (art. 618 § 2 w zw. z art. 567 § 3 k.p.c.).

Pozwana nie zaprzeczyła, aby otrzymała od powoda wymienione w pozwie kwoty 1.500,00 zł oraz 1.000,00 zł, przy czym co do tej drugiej sumy strony zgodnie stwierdziły, że przeznaczona ona została na pokrycie należności z tytułu czynszu najmu za lokal położony w O., przy ul. (...). W lokalu tym zamieszkiwała przez miesiąc pozwana wraz z synem stron, przy czym strony były wówczas małżeństwem, zaś powód mieszkał w P. z uwagi na konieczność dojazdów do

pracy w J.. Co do kwoty 1.500,00 zł pozwana zeznała, iż została ona przeznaczona na spłatę wspólnie zaciągniętych wcześniej kredytów oraz na utrzymanie dziecka. Powód temu zaprzeczył, jednakże wbrew obowiązkowi określone w art. 6 k.c. nie wskazał, ani tym bardziej nie wykazał, na co suma ta miała zostać przeznaczona.

Mając na uwadze powyższe sąd uznał, iż powód nie mógł domagać się od pozwanej zwrotu którejkolwiek z tych sum. Przede wszystkim wskazać należy, iż wydatkowanie wspólnych pieniędzy w trakcie trwania małżeństwa na cele związane z utrzymaniem rodziny jest obowiązkiem obojga małżonków (por. art. 27 k.r.o.). Odmiennie przedstawia się sytuacja jedynie w przypadku wykazania, iż którykolwiek z małżonków trwonął wspólny majątek na własne potrzeby, niezwiązane z utrzymaniem rodziny, lub przeznaczył go na potrzeby związane z majątkiem osobistym lub cudzym, przy czym powód okoliczności takich w żaden sposób nie wykazał. Podkreślić przy tym trzeba, iż nie wystarczy w tym zakresie subiektywne przekonanie powoda, iż określone wydatki nie były uzasadnione z punktu widzenia utrzymania rodziny, konieczne jest wykazanie stosownymi dowodami że istotnie tak było. Skoro zatem 1.000,00 zł zostało przeznaczone na czynsz za lokal w którym zamieszkiwała żona i dziecko powoda, zaś kwota 1.500,00 zł na spłatę wspólnie zaciągniętych wcześniej zobowiązań oraz utrzymanie dziecka, powództwo w tym zakresie należało oddalić.

W takim stanie sprawy orzeczono jak w pkt. II. wyroku.